

SVĚT V MÉ HLAVĚ

Valentýna Coufalová

Svět v mé hlavě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Valentýna Coufalová
Svět v mé hlavě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VZPOMÍNKA

Stojím na kraji moře. Stojím a nechávám si jím omývat nohy, stejně jako omývá starý hrad, který se tyčí ve vodě kus od pevniny. Myslím na tebe. Jak tam tak stojím a moře mi vymývá písek pod nohama, bořím se do něj a přitom myslím na tebe. Na tvé špinavě blond'até vlasy, které máš často stažené do neúhledného drdolu, myslím na to, jak si je rozpustíš a ony ti spadnou na ramena a jejich konečky se roztomile vlní. Vzpomínám na tvé oči, ve kterých se tak ráda utápím. Jsou modrozelené. Ty sám je přirovnáváš k rybníku. Směšné, řekla bych. Vzpomínám na tvé objetí. Na to, jak se schovám v tvém náručí jako bys byl můj strážce. Teď, když nad tím tak přemýšlím, jsi jako strážce majáku, duší nebo zákona. Jsi strážce pokladu. A já jsem ten poklad, který musíš strážit. Ne, nejsem egoista. To ty sám jsi řekl, že jsem tvůj poklad. A tak tady teď stojím na kraji moře a vzpomínám na tebe. Už zase. Chybíš mi.

STRACH

Mám strach. Mám strach o tebe. O nás. Co se stane, když tě ztratím? V davu, v tramvaji nebo v parku. Kde? Kdy? Klepu se, třesou se mi ruce, buší mi srdce a celá se potím. I když moc dobře vím, že nikdy nebudeš doopravdy můj. Vždy když tě vidím, celá se červenám, mám úsměv na tváři, jiskřičky v očích a bojím se cokoliv říct. Co když řeknu něco špatně? Bude se mi třást hlas? Zakoktám se? Ztrapním se? Nechci si to u tebe pokazit. Když si píšeme, je vše dokonalé. Nebojím se ničeho, ale když si přijdeš povídat, jsem v koncích. Přála

bych si, abys mě obejmul a řekl, že se nemusím bát, že jsem dokonalá, že mě máš rád, že jsem jen tvá a že tě nikdy neztratím. Ani v davu, ani v tramvaji, natož v parku.

KÁVA?

Sedíme naproti sobě. Usrkáváš kávu a já přemýšlím. Pípně ti zpráva a mně se zatají dech. Co když ti píše tvá holka? Co když máš někoho, koho máš rád? Někoho jiného než mne. Možná mě děsí, že by to mohl být kluk. Pak mi ale spadne kámen ze srdce. „Co to zase řeší za bláboly?“ Z toho usuzuji, že píše do třídní skupiny. Podíváš se na mě a usměješ se. Musím se usmát taky. Nutíš mě k tomu. Trochu mě to děsí. Ale zároveň jsem ráda.

Přišla mi zpráva: „Ahoj!“ Sama pro sebe se usměju. „Ani mě nevidíš a už se směješ?“ „Jak tohle víš?“ „Zvedni hlavu!“ Udělám to. A... vidím tebe. Znova mi pípně zpráva. „Káva?“

ZASTÁVKA

Stojím na zastávce a čekám na autobus. Stojím v řadě lidí, kteří také čekají. Na ten stejný autobus jako já. Koukám do slunce, které ozařuje střechy domů a věže kostelů. Zapadá. Odchází. A odnáší s sebou všechno. Odnáší radost, štěstí a den ze světa. Podívám se dolů na své nohy. Ani nevím proč, ale udělám to. Pak znovu vzhlednu. A vidím. Co? Koho? Tebe. Tebe stojícího v tom zapadajícím slunci. V tom slunci, kte-

ré všechno odnáší někam pryč. Daleko odsud. Ale ty, jako kdybys to všechno právě vrátil sem. Jako kdybys vrátil štěstí, radost a den. Všechno se najednou zdá lehčí, hezčí a jasnější. Stojíš tam na zastávce v zapadajícím slunci. Vlasy rozpuštěné na ramenou. Vane lehký větřík. V tom větříku při zapadajícím slunci lehce vlají. Je to roztomilé. Tvé vlasy rozzářené sluncem. Teď, na zastávce v zapadajícím slunci a vanoucím větříku tvé vlasy vypadají, že jsou zlaté. Skvělý oční klam. Ve skutečnosti jsou blondáté. A tvé oči, do kterých se snažím nekoukat, protože vím, že kdybych to udělala, utopím se v nich jako v rybníku, ke kterému je přirovnáváš. Tvé oči teď vypadají černě. Černě jako noc, která nastane, až slunce odejde úplně. Ale já vím, že tvé oči jsou modrozelené. Moc dobře je znám. Už několikrát jsem se v nich utopila. Teď ale nesmím. V hlavě mi hraje nápis, který jsem včera viděla na zdi uprostřed města. „Nikdo ještě neumřel na ty s modrýma očima.“ Jak pošetilé, řekla bych. Já bych umřela. Víím to. Proč? Protože tvoje modré oči miluju, ale víím, že nikdy nebudou jen mé...

